

Verstrikt in familiepatronen

Colofon

ISBN: 978 94 6365 527 9
1e druk 2023
© 2023, Mariska van Hoof

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
www.elikser.nl
Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra
Foto achterzijde: Bert Keet

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

VERSTRIKT
in
Familiepatronen

Mariska van Hoof

1.

Verwachtingsvol en met een licht hart loop ik de trap op, benieuwd naar wat komen gaat. Bram komt achter mij aan. Speels slaat hij een paar keer tegen mijn kont, het klinkt hol op mijn strakke broek.

‘Hey liefje, heb je er zin in?’ vraagt hij. Zijn liefde voor mij klinkt door in zijn woorden. Een warme gloed verwarmt mijn hart. Mijn lief die echt van me houdt, die kan lachen om mijn onhandigheden. Die ook mijn wipneus leuk vindt en blij wordt als hij me ziet. Mijn lief, die zich ook regelmatig ergert aan mijn onhandige gedrag, bijvoorbeeld als ik in het donker voor de zoveelste keer mijn scheenbeen aan de bedrand stoot. Hoe onoplettend kun je zijn, broemt hij dan. Die afwijzende ondertoon in zijn stem ergert me, ik moet dan aan mijn vader denken. ‘Wat ben jij toch onhandig, zeg. Hoe vaak heb ik je al niet gewaarschuwd. Hoe kan het nou dat je iedere keer weer hetzelfde doet.’ Bram, die vaak precies weet wat hij doet, zijn bewegingen controleert. Die niet tegen een rommelige aanrecht kan, wat ik juist niet erg vind. Mijn lief, die niet *niet* van mij kan houden. Mijn steun en toeverlaat. Ik heb hem lief. Bijna ben ik boven. Een diepe zucht ontsnapt aan mijn lippen, ik glimlach terwijl mijn voet met roodgelakte nagels de zachte vloerbedekking van de overloop raakt. Ik draai me half om, kijk in zijn ogen en knipoog. Hij lacht ondeugend. ‘Het wordt een spannende nacht,’ zeg ik.

De badrand voelt fris aan onder mijn billen. Bram staat in zijn strakke boxersshort tegen de deurpost aangeleund. Ik zie zijn vertrouwde lichtbruine zachte borstharen. Voor deze gelegenheid heeft hij onze spierwit betegelde badkamer

opgefleurd met geurende rozenblaadjes. Rode. Ik val in zwijm als ik het zie. Het lavendelgeurkaarsje op de wastafel prikkelt mijn neus. Ik nies hard. Het geluid weerkaatst hard in de kleine ruimte. Kippenvel kruipt langzaam van mijn armen naar mijn nek. Bram friemelt aan de aluminiumachtige verpakking, waar de test in zit. Ze kraakt, alsof ze niet zomaar open wil, haar geheimen niet zomaar prijs wil geven. Hij maakt de zwangerschapstest open, zijn handen trillen. Binnen een paar minuten zal ik het weten... Gaat mijn leven radicaal veranderen? Dan ben ik niet meer alleen met mezelf. Draag ik een nieuw mensje in me? Kan ik wel een goede moeder zijn?

Al zittend op de badrand, mijn blote voeten op de badmat, de satijnen roze nachtjapon opgetrokken tot op mijn heupen, mijn slipje achteloos op mijn enkels. Een zenuwachtig lachje borrelt op. Mijn billen schuiven wat verder over de badrand en ik plas de urine die ik de hele nacht in mij verzameld heb, zo goed als ik kan over de test. In deze omstandigheden is dat niet simpel. Het zweet staat op mijn voorhoofd, mijn mond is kurkdroog, alsof ik dagenlang niks gedronken heb. Bram zit op zijn knieën. Hij houdt de test voorzichtig vast en probeert deze op de juiste plek onder mijn billen te houden.

‘Doe voorzichtig!’ roept hij nog. Maar zonder dat ik er iets aan kan doen schiet de urine eruit en plas ik over zijn vingers. De urine trekt zich nergens iets van aan en klettert vrolijk verder in het bad. Ik hoop dat ik de test ook geraakt heb. Bram is normaal gesproken niet zo gecharmeerd bij de gedachte aan warme urine, zeker niet over zijn vingers. ‘Ook jij moet iets voor je vaderschap overhebben,’ zeg ik quasi verontschuldigend. ‘Alles voor het goede doel!’

‘Ik heb er heel wat voor over, zie je dat niet?’ Hij zegt het een beetje gespannen.

‘Oh, we hadden het plasbekertje moeten gebruiken om daar de test in te houden,’ zeg ik. ‘Helemaal vergeten!’

‘Ik ook,’ zegt Bram. We kijken elkaar aan en schieten in de lach, die al heel snel een slappe lach wordt, we schateren het uit. Ik had al kunnen weten dat dit een grappige situatie zou worden. Pietje Precies en Onhandig Jetje doen een zwangerschapstest.

‘Even mijn handen wassen! Brr, ik moet...’ mompelt Bram. Zijn hoofd schiet naar voren, zijn tong komt met geluid naar buiten. Een braakneiging echoot door de holklinkende ruimte. Gelukkig komt er niets uit. Een voordeel van de test doen op nuchtere maag.

‘Sorry Steffie, ik kon er niks aan doen. Kom, we moeten naar de uitslag kijken,’ zegt Bram.

Strak kijk ik naar de test die op de wastafel ligt. Mijn blik is zo gefixeerd dat het wazig wordt en ik niks meer zie. Mijn hart vindt het spannend en zoekt een verblijfplaats in mijn keel. Het slaat duizend slagen in een minuut. Deze vijf minuten wachten duren een eeuwigheid. Ik houd mijn adem in. Ineens hoor ik Bram roepen: ‘Volgens mij... Het wordt roze, Steffie! Volgens mij... We krijgen een kind!’ Mijn adem ontsnapt en in een flits kijk ik naar Bram. Wat vindt hij ervan? Er schiet van alles door mijn hoofd: misschien vindt hij het toch niet zo’n goed idee, nu alles dichterbij komt. Trekt hij zich terug en ben ik dadelijk alleen met het kind. Misschien vindt hij me niet mooi met een zwangere buik. Zal hij een leuke vader zijn? Mijn bezorgde gedachten waren onnodig. Mijn lief glimlacht van oor tot oor, zijn ogen schitteren als die van blijde kinderen die in de modder dansen. Hij springt omhoog, bijna tegen het plafond, zijn vuisten in de stand van YES! Langzaam dringt het ook tot mij door. Ik ben zwanger.

We krijgen een kind. Plotsklaps opent mijn hart zich en een dosis blijdschap vindt haar weg in mijn lijf. Tranen rollen over mijn wangen. Het is zover, het is gelukt. Bram trekt me vanaf de badrand omhoog. Ik val in zijn armen, zijn borstharen kriebelen in mijn gezicht. Samen springen we blije rondjes, ik nog met mijn slipje op mijn enkels. Ik dreig te vallen, maar Bram vangt me op. We zijn blij met elkaar en met ons kind dat eraan komt. Dit was niet de eenvoudigste keuze in mijn leven. Wat een verantwoordelijkheid en wat een verandering van richting. Spannend, maar ik voel ook vertrouwen, zo oer als de mensheid zelf. Het gaat me lukken een fijne moeder te zijn én mezelf te zijn. Ons kind vertrouwen geven om ongedwongen te zijn wie hij of zij is. Ons kind leren hoe het leven in elkaar zit. Bram en ik, we doen het samen. Ik zie ons al lopen, twee mooie mensen met een blij kind, samen het leven door. Wandelend, juichend en soms ook stoeiend. Ik adem diep in en met een langzame zucht uit. Ik voel, ik weet, ik heb de juiste keuze gemaakt.

Help! Ik ben zwanger. Dat zou ik een jaar geleden geroepen hebben als ik niet had geweten wat ik nu weet.

2.

‘Dit zijn je kleren voor vandaag, Steffie. We gaan zorgen dat je er mooi uitziet. Je eerste dag naar school, groep één, dat is bijzonder.’ Mama borstelt mijn haren en maakt twee vlechten. Een paar sprietjes zitten te strak.
‘Au, mama, dat doet pijn!’

‘Och, kom meisje, een beetje flink zijn. Met die vlechten ben je net zo stoer als Pipi Langkous, dan ga je een leuke dag hebben.’ Ze streelt zacht mijn haren. Dat is fijn. Ik geef een kusje op haar hand. Ik zie mijn prinsessenpoppen in de hoek staan.

‘Mogen die ook mee?’ Mama hoort me niet, ze is al op weg naar beneden.

‘Kom, Steffie, dan gaan we, anders zijn we te laat. Dan kun je alvast met andere kindjes spelen op het schoolplein en even wennen.’ Ik loop de trap af, mijn benen en armen voelen stijf, alsof ze niet naar school willen. Ik lijk de houten trekpop van mijn broertje Alex wel. Ik doe mijn jas aan.

‘Niet die jas, Steffie, die groene past beter bij je broek.’ Ik doe wat ze zegt en kijk naar de poppen op de overloop.

‘Dag prinsesjes, tot straks, dan gaan we weer samen spelen.’ Mama doet Alex zijn jasje aan en neemt hem bij de hand.

‘We gaan, het is al bijna half negen. Wat zullen die andere mama’s dan wel niet van mij denken.’ Mama maakt grote stappen, ik kan haar niet goed bijhouden. ‘Het komt wel goed, meisje. Je bent mama zo vergeten als je op school bent. De juf doet leuke spelletjes met jullie en straks kom ik je weer ophalen. Er zitten boterhammen in je rugzakje, die eet je tussen de middag bij de juf op. Wel netjes eten op school, he? Zoals we het je geleerd hebben, met je mondje dicht. De appel is voor als je uit bent, snap je?’

‘Maar mama, wat als ik het niet leuk vind en naar jou toe wil? En als ik bang ben?’

‘Dan ga je maar naar de juf toe. Met andere kindjes spelen is toch altijd leuk!’ Mama kijkt naar Alex en ziet niet dat ik boos ben. Ik wil dit niet.

‘Niet zo met je voeten over de grond slepen, Steffie. Hup, lopen jij.’ Mijn benen voelen zo zwaar als die van een olifant,

ze willen niet snel lopen vandaag. Ze willen de andere kant op. Ik hang aan mama's arm. Als we de bocht om komen, hoor ik de andere kinderen, ik zie ze in de verte al rennen op het schoolplein. Er zijn ook heel veel grote kinderen. Ik knijp stevig in mama's hand.

'Ik wil niet, mama. Ik kan het niet.' Tranen rollen over mijn wangen.

'Wat kun je niet, natuurlijk kun jij dat wel. Je bent toch mama's grote meid. Ieder kind kan dat, doe het nu maar gewoon.' Ik voel een ruk aan mijn arm die me vooruitduwt. Het doet pijn.

'Auw, mama is niet lief!' We zijn er. Zo strak als ik kan, houd ik mama's jurk in mijn vuisten.

'Nee, loslaten jij. Als je straks terug bent, krijg je iets lekkers van me. Ik maak van die lekkere cup cakes, daar houd je toch van. Hup, een kus, daar is de juf al. Die heb je al een keer gezien. En ik kom je straks weer halen. Kijk, dat is een leuk meisje, ze staat alleen, ga maar bij haar staan.' Ze zucht. Ik voel mama's warme lippen op mijn voorhoofd, heel even maar. Ze draait om en met Alex in haar hand loopt ze snel terug richting huis. Ik zwaai. Ik zie dat mama omkijkt, maar ze zwaait niet terug. Misschien ziet ze me niet meer.

Langzaam loop ik naar dat ene meisje toe. Ik stop als ik vlakbij haar ben. Ik zie alleen haar voeten, in mijn borst lijkt het of iemand aan het hardlopen is. Ineens hoor ik de stem van juf Anya vlakbij. 'Hey, sneeuwpopjes, komen jullie mee naar binnen? Het komt wel goed, hoor.' Haar grote warme hand voel ik om mijn koude hand heen, de zoemer gaat. Mijn benen zijn weer wat slapper als we de klas inlopen. Op bijna ieder stoeltje zit al iemand. Iedereen kent elkaar. Ik en dat andere meisje nog niet, wij gaan achterin zitten. Ik

kijk naar mijn tafeltje en zie dat er al vaak iemand aan heeft gezeten, het is een beetje afgesleten. Iedereen is stil en ik hoor dat de juf zegt dat Steffie en Marjolein voortaan ook in de klas zitten, achterin. Iedereen kijkt, ik krijg er hete wangen van, tot in mijn nek gloeit het. Gelukkig begint de juf vrij snel een prinsessenverhaaltje voor te lezen. Dat is fijn. Mijn handen worden weer warm, mijn voeten nog niet. Dan gaan we een tekening maken, je mag zelf weten wat. Ik kleur tot ook mijn voeten warm worden. De juf vindt mijn tekening mooi. Gelukkig. Het is pauze. Alle kindjes halen hun boterham uit hun rugzak. Ik doe dat ook, een boterham met kaas en ik houd mijn lippen goed op elkaar als ik eet. Andere kinderen doen dat niet, die praten als ze eten. In mijn trommel kan ik mama gelukkig nog een beetje ruiken. We mogen daarna buiten spelen. Mijn benen rennen superhard het schoolplein op en neer, alsof ze moeten inhalen wat ze vanmorgen niet durfden. Ze blijven maar rondjes rennen, ik word er blij van. School, dat is dus toch leuk. De zoemer gaat weer en ik ren door de grote deur de school binnen. Ineens val ik op de grond, er was iets hards in mijn rug. Ik kijk om en zie twee grote jongens. Ze hebben mij geduwd en lachen me uit.

‘Hey, wipneus, niet zo snel jij!’ roept de langste. Ik steek mijn tong naar hem uit, wat een stomme jongens. Ik sta op en mijn benen lopen nu voorzichtig naar de klas. Geschrokken kijk ik om of ze me achterna komen. Ik zie ze niet meer. Oei, wat deed ik nou. Ik voel of mijn tong weer in mijn mond zit. Maar goed dat papa dit niet zag, die zou dat niet leuk vinden. Dat was stom. Juffrouw Anya is er gelukkig al, die kan mij beschermen als die jongens weer terugkomen. Ik plof op mijn stoel. Ik voel me weer zoals de houten trekpop van Alex. Mijn keel doet pijn, alsof iemand hem heel strak dichtknijpt.

‘Mama, mama, ik wil naar huis,’ fluister ik zachtjes. Niemand hoort me. Ik huil niet.

3.

‘Steffie, je bent al zeven, hoe kun je dat toch doen?’

‘Wat mama, wat doe ik dan niet goed? Doe ik alweer iets niet goed?’ Ik kijk naar de grond, bang om mama’s ogen te zien. Mijn blote voeten zie ik wel, ze zitten onder de modder. Ik voel grassprietjes kriebelen tussen mijn koude tenen. Ik beweeg ze allemaal, dat ziet er grappig uit. Net kabouters die aan het spelen zijn in het gras. Ik kijk een stukje omhoog. Oei, mijn lievelingsrok, die paarse met gele streepjes, zit ook onder de modder. Ik doe ook altijd zo stom en raar. “Jij met je rare ideeën,” zegt papa heel vaak, “je bent zo onhandig.” Bah, nu komt dat rare gevoel weer in mijn buik. Het komt soms ineens en soms heel vaak achter elkaar. Vooral als ik iets niet goed doe. Het lijkt of mama ongelukkig wordt als ik er ben. Weg jij, stom gevoel.

‘Ga je voeten wassen, Steffie, zo iets doet een meisje niet. Je bent toch niet zo’n wildebras zoals je broertje? Of wel soms? Gedraag je!’

‘Waarom mag Alex dit dan wel, hij is maar twee jaar jonger dan ik.’

‘Ja, ja, wat een praatjes heb je weer. Ga je voeten wassen, dan maak ik ondertussen alles wel weer schoon, viespeuk. We gaan zo eten.’

‘Ja maar, mama, het was zo leuk om in de grote plassen te springen. Het water was warm van de zon en de modder

glibberde heel fijn tussen mijn tenen. Ik kreeg allemaal blijе kriebels in mijn buik, mama, het was heel fijn.’ Mama geeft me een duwtje richting de trap.

‘Wassen jij!’ Mama kijkt niet blij. Ze is moe. Misschien komt dat omdat ze de vloer en mijn rok, die door mijn schuld vies is geworden, nu schoon moet maken. Ik loop voorzichtig de trap op, in de hoop dat ik niet nog meer vies maak.

‘Ik heb honger, mama,’ zegt Alex. ‘We zouden toch gaan eten?’

‘Ja, jongen, maar we wachten even tot papa thuis is. Hij zal zo komen.’

‘Dat zei je net ook al, mama. We moeten altijd op papa wachten, en als hij er dan is, vindt hij toch dat we te veel praten. Kunnen wij niet gewoon nu al eten?’

‘Ah, daar komt hij al aan.’ Alex schopt tegen een kussen op de grond, dat weer op de bank terechtkomt. Ik schiet in de lach, hij ook.

Ik zit te tekenen als papa binnenkomt. Als ik hem hoor, ga ik meteen rechtop zitten. Ik hoop dat hij mij als eerste ziet. Zal hij mijn tekening mooi vinden?

‘Hallo, kinderen.’ Hij kijkt maar heel kort en geeft mama een kus op haar mond. ‘Hoe was het vandaag, jongens?’

‘Papa, ik heb lekker in de plassen...’ Ik knijp mijn lippen stijf op elkaar. Oeps, stom. Niet zeggen. Dat vindt papa niet leuk om te horen. Ik hoop maar dat mama niet gaat zeggen wat ik vandaag gedaan heb. Dan gaat hij weer zeggen wat ik wel en niet moet doen, omdat ik een meisje ben. Dat vind ik niet leuk. Dan krijg ik dat rotte gevoel weer in mijn buik. ‘Ik ben aan het tekenen, papa. Kijk, een tekening speciaal voor jou.’ Hij draait zijn hoofd mijn kant op.

‘Ik zie het, Steffie. Mooi.’ Ik wacht tot hij komt kijken, maar hij komt niet. Hij praat alweer met mama. Ik wil graag vertellen dat het zo leuk is om te tekenen. Ik heb papa getekend op school, als meester van onze klas. Dat zal hij leuk vinden. Papa ziet mij niet, heeft mama toch al iets verteld over de modder? Misschien is hij boos op mij. Misschien heeft ze hem gebeld toen ik mijn voeten aan het wassen was, dan weet hij alles al. Ik snap niet waarom mama dat van die modderplassen niet leuk vindt. Zou ze dat zelf niet leuk vinden om te doen? Vond zij dat niet leuk toen zij klein was? Mocht zij dat ook niet van haar mama? Misschien vinden grote mensen dat niet meer leuk. Wat stom.

Ik wiebel op de houten keukenstoel. Mijn benen bewegen uit zichzelf, ik kan er niks aan doen. Ik probeer ze supergoed stil te houden. Als ik mijn adem inhoud, dan gaat het beter. Ik hoop dat papa nog niets weet, maar ik denk dat hij het al wel weet. Ik denk dat hij mij niet leuk vindt, is hij niet blij mij weer te zien? Hij is toch de hele dag weg geweest? Mama schept de soep in de borden. Het is tomatensoep, uit een pakje. Dat weet ik, want ik had naar mama gekeken toen ik aan het tekenen was. De soep is lekker. Alex stoot onder de tafel met zijn voeten tegen mijn benen. Dat is leuk, maar niet nu. Niet nu ik probeer mijn benen stil te houden, en dan nog met die rode tomatensoep. Dadelijk knoei ik en komt er een vlek op mijn schone shirt, dat zou erg zijn. Dat vindt mama niet leuk, moet ze die ook weer uitwassen. Ik knijp mijn ogen samen en kijk Alex heel boos aan, in de hoop dat hij stopt. Mama ziet mijn boze blik ook. Ze zucht heel hard. Is ze nu verdrietig omdat ik boos keek? Ze kijkt heel lang in mijn ogen, terwijl ze niks zegt. Dat is nog erger dan iets zeggen. Dat rare gevoel komt weer in mijn buik. Ik moet

denken aan een kwal zoals we die ooit op het strand hebben gezien. Het voelt glibberig aan en niet vast te pakken. Mijn onderlip gaat een stukje naar voren, mijn ogen worden nat. Mama vindt mij niet lief. Ik ben geen lief kind. Ik word ook een beetje verdrietig, net zoals mama. Misschien vindt ze mij liever als ik ook verdrietig doe. Misschien komt ze me dan troosten. Dan vindt ze me misschien voor altijd leuk, heel mijn leven.

‘Kijk niet zo boos, Steffie,’ zegt mama streng. ‘Wat is er nu weer aan de hand? Is de soep niet lekker? We kunnen nooit eens rustig eten met jullie erbij.’

‘Ja maar, Alex begon tegen mijn benen te schoppen, en ik wilde dat hij stopte en daarom...’

‘Dat was niet expres,’ zegt Alex snel. Ik kan mijn zin niet afmaken. ‘De soep is zo heet, dat mijn voet vanzelf naar voren ging.’ Terwijl hij dat zegt, kijkt hij brutaal naar papa. Hij is denk ik niet bang van papa, ook al doet die soms heel boos naar hem. Ik vind zijn smoesje wel grappig, maar ik lach er nu niet om. Beter van niet.

‘Geen gejammer, jongens,’ zegt papa. Hij wacht even. ‘Moeten jullie eens goed luisteren,’ zegt hij ineens heel vriendelijk. ‘We zijn nu gezellig samen aan het eten, ik heb de hele dag hard gewerkt en wil geen herrie aan mijn hoofd hebben. Het is fijn als het gezellig is, zo hoort dat in een gezin. Mama heeft haar best gedaan op het eten en ze wordt verdrietig als jullie zo vervelend doen.’

Mijn benen willen nog harder gaan wiebelen. Dit is raar. Papa zegt het heel aardig, maar ik voel dat hij boos is. Hij wordt rood in zijn gezicht en hij praat hard. Zijn lippen knijpt hij op elkaar. Zie je wel dat mama verdrietig wordt van mij, papa zei het net. Mama kijkt nu ook omlaag, alsof zij ook modder op haar voeten heeft. Ik zie haar nog net door

de spleetjes van mijn ogen, want ook ik kijk omlaag. Stiekem kijk ik heel eventjes. Alex lacht, alsof hij niet geschrokken is van wat papa zei. Ik zeg niks en hoop dat alles snel vergeten wordt. Zwijgend eten we verder. Ik hoor een vrolijk liedje op de radio.

Mama heeft Alex net naar boven gebracht. Nog een half uur, en dan moet ik naar bed. Ze komt terug, zet de televisie aan en gaat op de zachte groene bank zitten. Haar voeten op het voetenbankje. Dit is een kans. Snel loop ik naar haar toe, pak een dekentje en leg die over haar benen.

‘Ik vind jou lief, mama,’ zeg ik. Ze zucht hard. Volgens mij vindt ze het fijn wat ik doe. Wat zou ze nog meer fijn vinden? Zal ik even bij haar gaan zitten, of wil ze dat liever niet? Zachtjes begin ik haar benen te strelen, ze maakt een kusbeweging naar mij voordat ze haar ogen dicht doet. Dat is fijn, misschien is ze dan niet meer boos. Na eventjes gaan mijn handen omhoog richting haar middel, ik kietel haar een beetje. Ik hoop dat ze naar me kijkt en lacht. Dat ze blij wordt van wat ik doe, en mij lief vindt. Een kusje geeft, misschien.

‘Niet kietelen, Stef, laat me even met rust, ik ben moe. Ga maar naar bed, jij zult ook wel moe zijn na je wilde avonturen.’

Stil lig ik in bed. Ik kan niet slapen. Dat rare gevoel is weer in mijn buik, het beweegt en trekt mijn buik naar binnen. Ik weet niet of papa het al weet van die modder. Vindt mama mij nu weer lief of had ik niet moeten kietelen? Mijn benen willen trappelen, stampen zelfs, maar ik houd ze stil.

4.

Ik ren hard om op tijd op school te zijn. Mijn adem gaat snel, ik tel mijn passen. Sport-dag-van-groep-vijf. Vijf passen. Sport-dag-van-groep-vijf. Tien passen. Sport-dag-van... Ik ben al laat en moet verder lopen dan normaal. De sportvelden liggen achter de school en we moeten daar om negen uur verzamelen. Gelukkig heb ik mijn gymschoenen al aan, dan ben ik sneller. Bijna vakantie, dat is fijn, al weet ik niet wat ik al die weken ga doen. Net als vorig jaar, toen duurde het ook zo lang. Ik verveelde me dood, wist niet wat ik moest doen en voelde me vaak alleen. Mama helpen was ook saai. Gelukkig heb ik veel met Alex gespeeld in ons zwembadje, achter in de tuin. Zo, ik ben er. Waar is mijn klas? Oh, daar staan ze. Ik kijk rond, bij wie zal ik gaan staan? Ik kijk of iemand me ziet. Nee, niet bij die meisjes, die vind ik niet leuk. Ze snappen me toch niet. Ze staan altijd met elkaar te smiespelen, ze vinden elkaar altijd zo leuk... maar mij niet. Zou dat komen omdat ik zo dun ben of dat ik een wipneus heb? De jongens staan wel altijd naar hen te kijken. Ze gooien dan zogenaamd per ongeluk een bal hun kant op, ik heb dat wel in de gaten. Soms lopen ze hard naar die meiden toe en doen net alsof ze hard tegen hen aan gaan botsen. Als ze er bijna zijn, dan stoppen ze en roepen keihard: Boeh! Ik zag zelfs een keer een jongen aan Charlottes haren trekken, zij vond dat blijkbaar niet erg, ze lachte naar hem. Wat een muts. Ik snap die meiden niet. Ik zou boos worden als ze dat bij mij deden. Maar ja, dat is niet netjes als ik dat doe. Mama zegt altijd: als je boos bent, vinden mensen je niet leuk. Je kunt je beter inhouden en vriendelijk zijn. Dus dat probeer ik, maar dat lukt niet altijd. Ik strijk onzichtbare

kreukels van mijn shirt glad, trek het elastiek van mijn staart strakker en ga bij Ardy staan. Zij is wel leuk. Het fluitje van de meester gaat. Gelukkig, ik ben net op tijd.

‘Goedemorgen allemaal. We gaan er een gezellige sportdag van maken. Het is lekker weer vandaag en de laatste dag voor jullie vakantie. Hebben jullie daar zin in?’

‘Jaaaaahhh!’ joelt iedereen. Ik zeg niks. Ik ben blij dat ik niet naar school hoef, maar zie ook op tegen die lange weken. Het valt niemand op dat ik niets zeg. Voelt niemand wat ik voelt? Ik kijk naar Ardy, zij is blij. Ze lacht naar me. Mijn hart wordt warm. Ik lach terug en steek mijn arm door haar arm. ‘Jongens en meisjes, we gaan beginnen met een partijtje trefbal. Dat hebben jullie met de gym al vaker gedaan. We maken vier groepen en iedereen speelt twee partijen. Wie wint, die speelt tegen de winnaar. Wie verliest, speelt tegen de andere verliezer. Begrepen?’ Mijn hart maakt een blije sprong. Trefbal is leuk, en ik kan het goed. Mijn borstkas gaat ervan tintelen, alsof die trots is op mij. Maar nu komt eerst dat stomme gedoe van groepjes maken. Ik kijk naar beneden, zie mijn bruine benen en witte gym schoenen met korte sokjes. Ik kijk achteloos om me heen, laat ze maar alvast beginnen. Ik word toch nooit als eerste gekozen, ook al kan ik heel goed trefballen. Om de beurt kiest iemand een jongen of meisje uit de klas om bij die groep te komen. De jongens worden eerst gekozen. Dat is dom, ik ben veel sneller dan sommigen van die slome jongens. Mijn borst, waar het nog een beetje tintelt, gaat naar voren. Ik wil er groot en sterk uitzien. Laat maar zien wat je kunt, zegt papa altijd. Je bent niet de minste, je bent van goede komaf. Ik snap niet goed wat hij daarmee bedoelt. Ik begrijp wel dat ik goed mijn best moet doen. Mijn hoofd gaat een paar

centimeter hoger de lucht in, nu zie ik alles goed. Het helpt toch niet, ik zal wel weer als laatste worden gekozen. Ik voel een steek bij mijn hart, alsof iemand er een speer in steekt. ‘Steffie, kom jij bij ons?’ hoor ik Ardy ineens zeggen. Ik kijk om me heen, er staan nog vijf anderen die nog niet gekozen zijn. Gelukkig, niet de laatste vandaag. Ik zucht opgelucht, huppel naar Ardy toe en steek mijn arm weer door haar arm. Het eerste spel winnen we, ik heb wel negen kinderen afgegooid. Ik zweet, mijn haar is nat, maar dat maakt me niet uit. Misschien is dat niet netjes als je een meisje bent? Gedraag je als een dame, zegt mama, zij zweet nooit. Zij ziet er altijd heel netjes uit. Maar ik ben nog geen dame, puh. Er is heerlijke koude ranja, ik drink twee bekertjes achter elkaar, ik heb dorst. Nu moeten we tegen de winnaar van de andere groep. Ik kijk tegen wie we moeten. Hmm, die Charlotte zit er ook bij. Die jongens hebben haar natuurlijk gekozen, als eerste. Maar zij kan helemaal niet goed trefballen. Dan hebben zij pech en wij geluk. Het fluitje gaat, de wedstrijd begint. Ik ren zo hard ik kan om de bal van de tegenpartij te ontwijken of te vangen en gooi zo hard ik kan om de tegenpartij te raken.

‘Nog vijf minuten!’ roept de meester. ‘Het is gelijkspel, kom op allemaal, ga ervoor.’ Ik sta te springen, ik moet die bal hebben. Yes, ik heb hem. Ik gooi zonder te kijken, als ik maar iemand raak, dan hebben we gewonnen.

‘Auw, stomme trut,’ hoor ik ineens. Ik zie Charlotte op de grond liggen. Iedereen loopt naar haar toe. Stokstijf sta ik stil. Mijn hart bonkt, ik knijp mijn ogen stijf dicht, de handen over mijn oren. Ik zal toch niet weer... Ik zal toch niet weer iemand... ‘Nee Steffie, stop,’ zeg ik hardop. ‘Niet aan denken. Stil.’ Daar kon je toen toch niets aan doen, ook al was het onhandig van je. Niemand mag dit weten.

Gelukkig, Charlotte staat weer op. Ze kijkt heel boos naar me. Ik ontwijk haar blik, ik moet hier weg. Snel loop ik naar het toilet in de kleedruimte, gelukkig is er niemand. Ik doe de deur op slot. Met mijn korte broek zit ik op de wc-bril en snik het uit, terwijl mijn hand het geluid wil dempen. Ik huil hard en lang, alsof het nooit wil stoppen. Ineens klopt er iemand op de deur. Ik ben meteen stil.

‘Hey, wie is daar? Wat is er aan de hand, doe eens open...’ Ik twijfel of ik het zal doen. Ik weet niet wie het is, dan ziet die mevrouw dat ik gehuild heb. ‘Hey, doe eens open, ik wil je graag even zien.’ Ze klinkt vriendelijk. Langzaam doe ik de deur van het slot. Het is juffrouw Rianne, de juf die ik volgend jaar krijg. Ze buigt een beetje naar me toe en kijkt me recht aan. ‘Wat is er aan de hand, meisje, dat je zo moet huilen?’

‘Ik heb iemand pijn gedaan met de bal,’ zeg ik stotterend, ‘en dat vind ik heel erg. Ik heb eerder...’ Stijf knijp ik mijn lippen op elkaar. Niet dat. ‘Daarom moest ik huilen.’

‘Vond je het spel leuk en was je fanatiek omdat je zo graag wilde winnen?’ Juffrouw Rianne weet precies wat ik voel. Ik kijk haar aan.

‘Ja.’ Ik schiet naar voren en sla mijn handen om haar middel, mijn tranen worden opgezogen door haar shirt. Ze strijkt met haar handen over mijn haren. Dat voelt fijn.

‘Je deed het toch niet expres, of wel? Je kon er niets aan doen.’ Ik schud van nee en laat haar weer los.

‘Papa en mama zeggen altijd dat ik geen andere kinderen pijn mag doen, dat ze mij dan niet leuk vinden.’

‘Oh, maar ieder kind doet toch wel eens zoiets. Je mag toch gewoon leren en proberen, daar ben je toch een kind voor, je hoeft niet alles te kunnen. Zelfs grote mensen doen niet altijd alles goed, hoor.’ Ze lacht en knipoogt naar mij. Ik